

Поджржало то тоягата доста време в огня и тя се подпалила. И когато момчето доближило пръсти до подпаления край, огня го ухапал. Неустрашимко се уплашил и хвърлил запалената тояга. Дошли баща му и майка му и с тояги убили още малкото огнено животно.

През деня било много горещо и хората изжадняли като никога до сега, защото за пръв път в живота си яли печено месо вместо ягоди и плодове.

Те тржгнали покрай полите на планините и намерили един голям поток. И видели те, че огня бил изгорил тревата само до брега на потока—значи водата била противник на огня. Ненадейно сжгледали те още два горящи пжна, взели в шепите си вода и я изсипали върху едното огнено животно. То се удавило и умряло.

Те искали да удавят и другото животно, ала един старец с бела брада и бели коси казал:

„Чакайте не правете това. По-добре да турим нашите тояги в него, до уловим огн и го отнесем в новото си жилище. Гледайте, над нас по планините се разтила гора, ето там виждам пещера. Тук долу тече вода. Хайде да се заселим тук.“

И те запалили тоягите си и се отправили към пещерата. Щом дошли до нея, насреща им скочил един голям лжв. Щом видел той запалените тояги, уплашил се от огня и избягал. Хоратп влезли в пещерата изплашили и изгонили из нея всички опасни гадове. И разбрали те сега, че огня бил едно добро и полезно животно, добжр тяхен приятел, който може да ги защитава от всички диви животни. Не трябвало само да се доближава много до него, ами от далеч да му се дава да яде. Те избрали две жени, които трябвало да хранят огня, като гледат да не става нито много голям и дебел, нито много малжк.

И сега нямало нужда вече да си строят колиби по джрветата. Всички заедно живели в просторната пещера. И когато някой лжв или някоя отровна змия, идвали, те подавали насреща им огн и те избягвали.

IV.

Малко по-малко хората очистили цялата гора по планината от опасните грабливи животни.

Как се радвали те сега, че напустнали по-раншните си селища! Сега те живеяли по-сигурно, имали повечко ядене: месо и печени ябжлки и нямало нужда цял ден да скитат, за да тжрсят храна. Сега те имали повече свободно време и могли да ходят и сжбират остри камжни и си правят каменни брадви и чукове.

Една утрина, като излезли из пещерата, сжгледали долу в равнината чужди хора. Това били планинците, от които те по-рано избягали тук.

И тук ги намерили!

Планинците махали своите каменни брадви и чукове и говорили разни подигравки към тях. Тогава пещерните хора грабнали острите си брадви и по една запалена главня и се спустнали срещу неприятелите си.